

P.E. EFFETA BRUGGE

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 - 2050 ANTWERPEN

Even stilvallen

Vasten is niet zo zeer een kwestie van iets meer doen. Het is niet zo zeer een kwestie van iets minder doen. Het is misschien zelfs niet een kwestie van 'doen'.

Vasten is veeleer een kwestie van wat je doet met nog meer bezieling en overtuiging doen, nog meer leven vanuit je diepste inspiratie, en daar dan ook op zoek naar gaan.

Dan zul je de mens die tegenover je staat, zien als medemens en broeder als op dat moment de belangrijkste mens ter wereld. Misschien zul je hem op dat moment zelfs zien als God op aarde.

Dan zul je jezelf zien als mens, niet zoals je in jouw ogen bent, niet zoals je voor sommigen bent, maar wikkend en wegend, zoekend en tastend, zul je verder jezelf pogen te zien zoals God je ziet, en jezelf aanvaarden, zoals je de belangrijkste personen uit jouw leven aanvaardt, met je hebbelikheden en kwaliteiten.

Dan zal vasten niet een kwestie zijn van 'doen', maar van 'zijn', niet alleen van zien maar vooral van gaarne zien.

Dan zal vasten doenbaar zijn vanuit die God, die je zegt: 'Ik zal er zijn voor jou.'

VORMSELVOORBEREIDING

Onze vormelingen ontwerpen hun 'huipile'

Ondanks de huidige moeilijke situatie zijn we onze vormelingen nabij. Op een creatieve manier zorgt ons enthousiast vormselteam ervoor dat de vormelingen verbonden blijven met onze parochie.

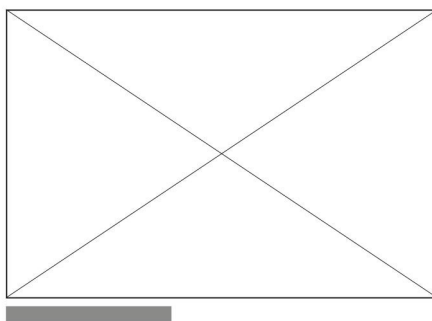
Elk jaar steunen we met onze vormelingen een project in de derde wereld. Dit jaar doen we dit voor AFOPADI in Guatemala.

Half januari bezorgen we onze vormelingen een vriendschapsboekje over het project. Aan de hand van

allerlei opdrachtjes worden de vormelingen meegenomen in de leefwereld van Marta uit Guatemala. Ze mogen, letterlijk en figuurlijk, proeven van het leven zoals het is in Guatemala. Een van de opdrachten heeft te maken met de traditionele klederdracht in Guatemala: de 'huipile'. We vroegen de vormelingen om een 'huipile' ontwerpen.

En dat onze vormelingen creatief zijn, getuigen hun mooie en leuke ontwerpen.

Op www.effeta.be/huipiles kan je alle creaties bewonderen.

Colofon

ALGEMENE REDACTIE

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 40
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT

Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen
uitsluitend via de parochie.

Copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren. **KERK & leven** is een uitgave van Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Herman Cosijns

Diocesane redactie Brugge

Liselotte Anckaert, 050 44 49 50,
liselotte.ankaert@kerknet.be
Bertrand Goethals, 09 225 16 26,
bertrand.goethals@kerknet.be
Potterierei 72, 8000 Brugge

ABONNEMENTEN

Magda Proot
050 59 98 80
magda_caspro@hotmail.com

PLAATSELIJKE REDACTIE

Hélène de le Court
0473 80 62 21
helenepeten@hotmail.com

PASTOOR

Carmino Bohez
Ronsaardbekastraat 53, 8000 Brugge
0468 14 20 37 - pastoor@effeta.be

PAROCHIEASSISTENTE

Leen Hosten
0486 51 70 84 - leen@effeta.be

PAROCHIETEAM

Carmino Bohez, pastoor@effeta.be
Caroline Colman, caroline@effeta.be
Griet Debruyne, griet@effeta.be
Leen Hosten, leen@effeta.be
Marleen Vergote, marleen@effeta.be
Ingrid Van Neste, ingrid@effeta.be

CONTACTPERSONEN

Sint-Jozefkerk
Anne-Marie Van Reybrouck, 050 33 59 25
Sint-Niklaaskerk
Raoul Vanparrys, 050 59 97 73
Sint-Pieter in de bandenkerk
Ingrid Van Neste, 050 59 90 15
Gisèla Keersebilck, 050 20 04 88

SECRETARIAAT

omwille van COVID-19 **enkel na afspraak**
Ronsaardbekastraat 53
0486 51 70 84 - 0468 14 20 37
info@effeta.be

ONTHAALPUNTEN

omwille van COVID-19 **gesloten**
Onthaalpunt "De Pastorie"
Ronsaardbekastraat 53
Onthaalpunt "De Sacristie"
Sint-Niklaaskerk (via Smallestraat)
Onthaalpunt "Het Anker"
Amaat Vynckestraat 7

OPENINGSUREN KERKEN

Sint-Jozefkerk: elke dag van 9u tot 18u
Sint-Pieter in de bandenkerk:
elke dag van 8.30u tot 16.30u

WEBSITE - FACEBOOK

www.effeta.be
www.facebook.com/EFFETA-pastorale-
eenheid

COVID-19

Geen weekendvieringen

1. Het Overlegcomité heeft op vrijdag 5 maart beslist dat vanaf maandag 8 maart **maximum 50 personen** toegelaten worden op een **uitvaartdienst**. Daarbij geldt ook de maatregel: 1 persoon per 10 m². In onze drie kerken betekent dit dat het maximum van 50 personen kan toegelaten worden.

Voor **doopvieringen** en **huwelijksvieringen** blijft het **maximum** op **15 personen** behouden.

Ook eucharistievieringen mogen door maximum 15 personen bijgewoond worden. Alle parochies en pastorale eenheden van ons decanaat Brugge hebben echter besloten dat dit aantal te beperkt is om de vieringen te laten plaats vinden. Dit betekent dat er **voorlopig geen eucharistievieringen** zijn.

Het Overlegcomité overweegt op evenementen en eredienst die *buiten plaats* vinden, *vanaf 1 april* max. 50 personen toe te laten. Versoeplingen voor evenementen en eredienst die *binnen plaats* vinden, worden *vanaf mei* in het vooruitzicht gesteld. Het volgende Overlegcomité

dat door zal gaan op 26 maart, zal waarschijnlijk meer duidelijkheid brengen.

Wat de situatie vanaf 1 april wordt, is nu nog niet duidelijk. De **laatste stand van zaken** vind je op onze website **www.effeta.be** en onze **facebookpagina**. Ook via onze **nieuwsbrief** houden we je op de hoogte (als je onze nieuwsbrief wil ontvangen, stuur een mailtje naar carmino@telenet.be).

2. Onze **kerken** blijven wel **open**. Onze Sint-Jozefkerk is elke dag van 9 u. tot 18 u. open, en onze Sint-Pieter in de bandenkerk elke dag van 8.30 u. tot 16.30 u. Je bent in onze kerken welkom om eens stil te vallen, te bidden, een kaarsje te branden.

Mogen we vragen om bij het binnentreden en bij het verlaten van de kerk je handen te ontsmetten? Er is ontsmettingsgel voorzien. We raden je ook aan om bij je thuiskomst je handen grondig te wassen met zeep. Een mondmasker is verplicht voor al wie ouder dan 12 jaar is.

Ook andere activiteiten worden afgelast. Daardoor is de hoeveelheid parochienieuws heel beperkt. Er verschijnen mogelijks in de volgende edities van Kerk en Leven minder artikels en foto's dan wat je van ons gewoon bent.

3. Deze en de komende weken zijn er dus geen liturgische vieringen in onze kerken. Maar je kan wel diensten op radio, tv en het internet volgen. We overlopen het aanbod.

Radio

Elke zondag kan je om **10 uur** de radio-mis beluisteren op **Radio 1**. Op **zondag 21 maart** wordt de viering uitgezonden vanuit de Sint-Vincentiuskerk (Eeklo).

Televisie

Afstemmen op een zondagse tv-mis kan je om de twee weken op **Eén**, telkens om 10 uur, of op de Nederlandse publieke omroep **NPO2**, eveneens om 10 uur. Op **NPO2** is voorafgaand, om 9.45 u. een 'Ge-loofsgesprek'.

Op **zondag 21 maart** wordt de viering op **NPO2** om **10 uur** uitgezonden vanuit H. Gerardus Majella kerk (Emmen).

Internet

Op **zondag 21 maart** om **10 uur** kan je op **www.kerknet.be** de viering volgen vanuit de Sint-Pieters-Buiten kerk (Gent).

Elke zondag wordt ook een viering gestreamd vanuit de dekanale kerk in Waregem. Je kan deze viering zowel live volgen als op een later moment. Ga hiervoor naar **www.youtube.com**. Tik in het 'zoekbalkje': 'kerk in Waregem'.

Op **www.kerknet.be** vind je een veel vollediger overzicht van eucharistie- en andere vieringen die je kan volgen. Scroll daarvoor op de startpagina van de website naar 'Ik wil...' en klik daar 'Vieringen op radio, tv en internet' aan. Je vindt er ook de weekdagvieringen.

Alvast dank voor je begrip

Carmino

9 maart 2021

Wij herdenken

Op 6 maart 2021 overleed in Brugge mevrouw **Monique Vermeire**. Zij werd geboren in Brugge op 16 januari 1936 en was de echtgenote van de heer Constant Braems. Monique werd op 12 maart vanuit onze Sint-Pieter in de bandenkerk in beperkte kring ten grave gedragen.

Wij bieden haar familie ons meeleven en gebed aan. Moge Monique verder leven in herinneringen van velen en in Gods eeuwige liefde.

BROEDERLIJK DELEN REKENT OP ONS!

Onze bloemenactie

Dit jaar bestaat Broederlijk Delen zestig jaar. Zestig jaar solidair tegen armoede en onrecht. Maar ook zestig jaar opkomen voor verandering.

Dit jaar ligt de focus op 'delen': delen van inzichten en ervaringen, van duurzame ontwikkeling, van solidariteit en toekomstdromen. De deelkasten in onze drie kerken maken dit duidelijk. Dit jaar situeren de projecten zich in Congo, Palestina en Bolivia.

Zowel vorig jaar als nu kunnen we omwille van de coronamaatregelen geen koffiestop en solidariteitsmaaltijd organiseren. Ook de eucharistievieringen met daarbij de traditionele omhalingen op Halfvasten en Pasen zullen zo goed als onmogelijk zijn. Deze acties en collectes waren in 2019 goed voor bijna 3000 euro. Zo'n mooie bedrag ver-

zamelen wordt dit jaar allesbehalve evident.

Toch willen we ook dit jaar de campagne van Broederlijk Delen met onze bloemenactie een hart onder de riem steken en zo onze partners in het Zuiden steunen: "Delen doet goed!".

Onze bloemenactie

De Grieken en Romeinen kweekten ze al vanwege de lekkere geur, en elk jaar weer zijn ze populair: viooltjes. Het plantje staat symbool voor herinnering, waardoor het vaak wordt geplant als teken van liefde. Met zijn vrolijke kleuren is het tot op vandaag een echte tuinfavoriet.

In lente zie je dan ook de viooltjes overal opduiken. Ze geven niet enkel kleur aan de eerste lentedagen, ze blijven stralen tot ver in de herfst. In formaat zijn ze misschien bescheiden maar in een tuin maken ze een wereld van verschil! Viooltjes vrolijken alles op: je terras, balkon, vensterbank of voortuintje.

Daarom bieden we viooltjes aan als onze solidariteitsactie: **6 viooltjes voor 5 euro**. Je kan ook een veelvoud van 6 viooltjes verkrijgen: 12,

18,... Van elke 5 euro kunnen we 3 euro schenken aan Broederlijk Delen.

Zo brengen we kleur bij ons thuis, en geven we toekomst aan al de projecten van Broederlijk Delen. Dan staan viooltjes ook in onze Effeta-parochie symbool van liefde!

Bestellen

Je kan viooltjes per mail (info@effeta.be) of telefonisch **bestellen**: 0468/14 20 37 (Carmino) en 0486/51 70 84 (Leen). Dit kan **tot en met donderdag 25 maart**.

Als je bestelt, geef dan zeker deze gegevens door:

- je naam, adres en telefoonnummer
- hoeveel viooltjes je bestelt (6 of een veelvoud van 6)
- waar en wanneer je je viooltjes wenst op te halen.

Ophalen

Of: de viooltjes kan je ophalen op vrijdag 2 en zaterdag 3 april in onze **drie kerken**:

- Sint-Jozefkerk: Goede Vrijdag 2 april van 14.00 u. tot 17.00 u. (niet tussen 15.00u en 16.00u.) en op Paaszaterdag 3 april van 14.00u tot 17.00u.
- Sint-Niklaaskerk: Goede Vrijdag 2 april van 14.00 u. tot 17.00 u. en op

Paaszaterdag 3 april van 14.00u tot 17.00u.

- Sint-Pieter in de bandenkerk: Goede Vrijdag 2 april van 14.00 u. tot 17.00 u. (niet tussen 15.00u en 16.00u.) en op Paaszaterdag 3 april van 14.00u tot 17.00u.

Of: je kan ze ook – na afspraak - ophalen vanaf woensdag 31 maart tot en met zaterdag 3 april in de **pastorie**.

Of: **Thuis** bezorgen is ook een mogelijkheid.

Betalen

We vragen je om te betalen op het moment dat je je viooltjes ophaalt of dat ze je thuis geleverd worden.

We hopen natuurlijk op een mooi respons. Zo tonen we onze solidariteit met het Zuiden laten zien. Alvast een dikke merci!

In de eerste week van maart waren er al 36 bestellingen, goed voor 660 viooltjes... op naar de 1000?

Carmino

VIJFDE ZONDAG VEERTIGDAGENTIJD

'We delen - het leven loslaten, het leven vinden'

De symbolen bij de deelkast in onze Sint-Jozefkerk

Net als vorig jaar is de **deelkast** ook dit jaar het symbool van de Broederlijk Delencampagne. De deelkasten staan opnieuw in onze drie kerken, ook al zijn er geen vieringen in onze drie kerken.

Een deelkast is een kast waarin je iets legt dat je gemaakt of niet meer nodig hebt: een extra potje confituur, een wollen muts of sjaal, een leuk boek dat niet meer gelezen wordt, ... en waar je iets mag uitnemen wat je kunt gebruiken of leuk vindt. Een eenvoudige manier dus om op kleine schaal dingen met elkaar te delen, door te geven, te ruilen, te gebruiken, enzovoort.

Delen is het centrale woord in de vastencampagne van Broederlijk Delen en dus ook in de liturgische vieringen. Het is een werkwoord, iets om te doen. Delen doet goed, met het Zuiden én met elkaar. Door te delen willen we verandering brengen in het leven van talloze mensen in het Zuiden.

Dit jaar zet Broederlijk Delen drie projecten in de kijker: een project in Congo, een project in Bolivia en Palestina. De voorbije weken stelden we het project in Congo en Bolivia voor. In volgende nummer maken we kennis met het project in Palestina.

Onze deelkast is **meér dan een methodiek of een tijdelijk symbool** dat we in de vasten willen gebruiken. In onze samenleving is het een heel concrete nieuwe uiting van een aloude cultuur die nooit echt weg was: het delen zonder er iets voor in de plaats te krijgen. En ook het kunnen ontvangen, zelfs zonder er iets voor in de plaats te geven. Daarom hopen we dat de deelkast ook nadien ergens een plaats

je krijgt en vooral dat ze een vaste waarde wordt waar mensen al delend – sociaal, spiritueel en ecologisch – dicht bij elkaar komen.

Vertrekken van het delen dat er al is, is in onze gemeenschappen geen vreemd begrip. Het is altijd de kern van onze liturgische samenkomsten. We delen inspiratie, het Woord, de gaven, brood en beker, intenties, gemeenschapsvorming, gebed en het engagement in onze buurt, verenigingen en werkgroepen.

Het leven loslaten, het leven vinden

Elke viering kreeg een slogan mee: 'We delen...' en dan enkele kernwoorden die aansluiten bij de inhoud van de lezingen.

Op de vijfde zondag is de slogan: **'We delen – het leven loslaten, het leven vinden'**. In de eerste lezing (Jeremia 31, 31-35) mag Jeremia een nieuw verbond beloven. Na een tijd van verval waarin het volk Israël tempel en land kwijtspelen zal God zelf zijn woord in het hart van mensen schrijven. In het evangelie (Joh., 12, 20-33) laat Jezus zich – anders dan verwacht – kennen als de graankorrel die in de aarde valt en sterft. Ook wij mogen die diepe natuurwet ervaren dat wie durft loslaten wat hem dierbaar is, leven vindt in overvloed.

Elke zondag wordt aansluitend bij de slogan een symbool bij de deelkast geplaatst. Op Aswoensdag was het symbool een ketting met schakels van papier, op de eerste zondag van de veertigdagentijd een woestijnelement (zand), op de tweede zondag een Bijbel, op de derde zondag een pijl met daarop een van de 10

richtinggevendende woorden en op de vierde zondag een lichtje. Nu wordt het symbool **een groot hart** uit rood papier of stof.

Enkele gedachten bij de lezingen

De meeste mensen hebben wel één of ander hobby. Voor sommigen wordt dat hobby zelfs zo belangrijk dat hij of zij er het hele jaarlijkse verlof aan wijdt. Daarbij denk ik aan surfers bijvoorbeeld of beoefenaars van de duiksport. Anderen spelen dan weer tennis of voetbal, en nog anderen werken in de tuin of houden zich bezig met muziek...

Hobby's zijn belangrijk en ze worden gekoesterd omdat we er vreugde aan beleven en ook omdat ze een elementaire tegenhanger zijn voor de sleur van ons dagelijks leven.

Maar hoe is dat eigenlijk met ons christen zijn? Is dat voor ons misschien ook een soort van hobby geworden? Misschien zelfs alleen maar omdat onze ouders ons ooit hebben laten dopen en we zo automatisch op dat spoor zijn terechtgekomen? Christen zijn als hobby? Kan dat wel? Hobby's gaan toch over deelgebieden van ons leven. En er zijn veel deelgebieden in ons leven: het werk, de school, het gezin, onze vrije tijd, de verenigingen, enz... Voor sommigen onder ons is de kerk misschien ook zo'n deelgebied. Maar dan stelt zich toch de vraag: kunnen wij ons christen zijn beperken tot een deelgebied van ons leven?

Het evangelie van vandaag leert ons iets heel anders. Het is één van die teksten uit de Bijbel die de wezenlijke zin van het menselijke leven

het best tot uitdrukking brengt. Jezus zegt: 'Als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen. Enkel als hij durft te sterven, brengt hij veel vruchten voort.'

Met het beeld van de tarwekorrel wordt duidelijk dat christen zijn echt geen hobby is dat je zo maar hier en daar, al dan niet, in praktijk kan brengen. Christen zijn heeft iets te maken met onze basishouding tegenover leven en dood. Met dat beeld van de graankorrel wil Jezus zijn leerlingen, en dus ook ons, duidelijk maken dat we rekening moeten houden met het feit dat ons ook dagen van pijn, van leed en van treurnis te wachten staan.

Toch wil Hij ons echter niet aan de hopeloosheid prijsgeven. Die diepe hopeloosheid overkomt ons wanneer wij een geliefd iemand moeten afgeven. Met dat beeld van de graankorrel waarmee de mensen van toen zeer vertrouwd waren, vergoelijkt Jezus de dood niet, maar Hij opent onze ogen voor iets nieuws. Zeker, eerst komt het sterven, en daarbij is de graankorrel alleen. Net zoals de dichter zegt: "Rijden kan je gedrieën of met tweeën, maar de laatste stap ga je altijd alleen!"

Jezus is zich heel goed bewust van de eenzaamheid die Hij in zijn laatste uren van zijn lijden zal ervaren. Hij heeft weet van dat gevoel van verlatenheid in de dood. Die dood blijft geen enkel mens bespaard, niemand kan er aan ontsnappen. Maar Jezus legt zich daarbij niet neer, Hij weet en voelt aan dat juist in die duisternis het nieuwe leven begint. In de diepste hopeloosheid kiemt de hoop. Pas nadat de graankorrel is gestorven kan hij rijke vruchten voortbrengen. Vruchten die namen dragen; Heel concrete namen, ook voor ons in onze tijd. Die namen zijn: verzoening, vreugde, vrede, liefde en verrijzenis.

Een dergelijke hoop ontstaat echter niet alleen na ons aardse sterven, neen, een dergelijke hoop bloeit ook voordien steeds weer op. Ze ontstaat overal waar mensen zichzelf, hun hele leven, niet krampachtig vasthouden, waar ze niet steeds angstig met zichzelf, met hun eigen voordeel en carrière bezig zijn, maar waar ze kunnen loslaten, waar ze zichzelf en dat wat hun eigen is gewoon wegschenken en met anderen delen. Hun tijd, hun bezit, hun ganse leven. Jezus verzwijgt ook niet dat een dergelijk loslaten, een dergelijk delen ook pijn kan doen. En toch is het de enige weg van hoop die een mens kan gaan.

Als we op die manier willen loslaten, dan moeten we ons onder andere heel doelbewust om diegene bekommeren die we in onze omgeving als de zwakste waarnemen, zodat we hem helpen om het recht en aanzien te bekomen dat hij verdient. Een dergelijk teken van hoop zou ook kunnen zijn dat wij op een vreemdeling of een andersdenkende toestappen en een gesprek met hem aangaan. Wanneer we dan niet op ons eigen gelijk pochen, zelfs niet wanneer dat klaarblijkelijk is, we zouden de andere ook eens aan zijn trekken laten komen.

Het zou ook kunnen zijn dat we, samen met de vastenactie van Broederlijk delen, solidair zijn met de projecten in Bolivia, Congo en Palestina. Een dergelijk teken van hoop kan ook zijn dat ik mijn tijd deel met iemand die ziek en eenzaam is. Dat ik zijn nood, zijn klagen en zijn droefheid verdraag en ook probeer mee te dragen, en niet gewoon de ogen er voor sluit en wegloop.

In de dagen voor Pasen gaat het in de Bijbelteksten steeds weer om het geheim van het leven – het leven van Jezus en daarmee verbonden ook ons eigen leven. Ook aan ons leven gaat de dood, in al zijn diverse vormen, niet voorbij. Onafgezien van de naam die hij draagt: scheiding, einde van een relatie, afscheid, ziekte, verlaten worden, armoede of eenzaamheid. Ontelbare mensen hebben een dergelijke doodservaring. Een vader of moeder zoekt vertwijfeld naar iets om te eten voor zichzelf en het gezin, volledig geterroriseerde mensen zitten in schuilkelders in oorlogsgebied en weten niet wat de volgende uren hen zullen brengen, een oude man zit aan de keukentafel en heeft genoeg van het leven, een jonge vrouw hoort net dat ze een terminale ziekte heeft en kinderen moeten meemaken dat hun ouders zich de ergste scheldwoorden naar het hoofd slingeren en van elkaar weggaan.

Allemaal doodservaringen, vandaag reeds. Maar ondanks al die ervaringen van menselijk leed geldt toch ook steeds weer: Jezus opent voor ons een nieuwe horizon op het leven. Hij zegt ons: bij al wat de mensen in hun leven beleven, ervaren en ook lijden blijft het niet! Er is hoop. En die hoop heeft Hij in zijn eigen sterven en dood ook ervaren. God heeft Hem niet in de steek gelaten, maar heeft Hem in een nieuw, onvergankelijk leven opgenomen.

Carmino

5DE ZONDAG

We delen

leven loslaten

leven vinden

Delen doet goed.

Ook met het Zuiden.

Doe een gift op
BE12 0000 0000 9292

Broederlijk Delen
TOT IEDEREEN MEE IS

DAVIDFONDS DUDZELE

KWIS 2021

het gezin Nicky en Joeri Devisch

Dirk Pieters

Rita Snauwaert

De jaarlijkse Davidsfonds-quiz was gepland op vrijdag 29 januari in De Polder. Om de quiz-microbe in Dudzele levende te houden en in afwachting van een gezellig samen-zijn in de Polder op vrijdag 28 januari 2022 boden we aan alle geïnteresseerden een quizje aan.

We ontvingen zo'n 45-tal antwoordformulieren. Met de schiftingsvraag ('hoeveel antwoordformulieren zullen we ontvangen?') heeft het Davidsfonds de 3 hoofdwinnaars kunnen bepalen. Zij ontvingen een cadeaubon van € 15 bij de lokale bakker.

Proficiat Rita Snauwaert, Dirk Pieters en Nicky en Joeri Devisch. Verder wil het Davidsfonds natuurlijk nog alle andere deelnemers bedanken voor hun deelname.

Davidsfonds Dudzele kijkt alvast uit naar de volgende editie op vrijdag 28 januari 2022.

Nathalie Suvée

OVERWEGING

WINNEN
DOOR TE VERLIEZEN

We klampen ons vast
aan leven en welzijn,
aan have en goed,
aan alles wat we veroverd hebben.

Maar toch ondervinden wij
af en toe dat vooral geven
gelukkig maakt.
Gratuit iets doen voor een ander,
ongevraagd bijspringen,
tijd maken
om iemands verdriet
te beluisteren...
het zijn die dingen
die het verschil maken.

Met open handen in het leven staan
geeft diepe vreugde.

Toch zijn we geneigd
die handen
krampachtig gesloten te houden.

Agnes Lameire

@Bijbel in 1000 seconden,
Chantal Leterme,
www.bijbelin1000seconden.be

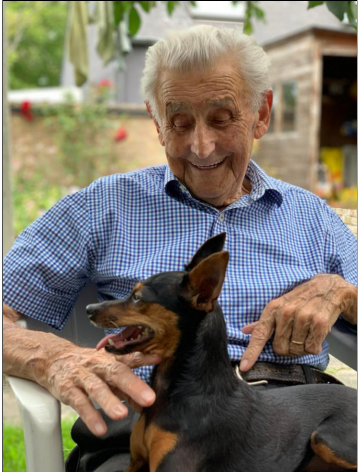
EVEN TERZIJDE

Mijn buurman Charles

Mijn buurman van bijna 96 is overleden. In onze ogen zijn er een aantal mensen die nooit kunnen sterven: de Queen van Groot-Brittannië, Keith Richard en ... buurman Charles.

In de vierendertig jaar dat wij hier wonen hebben wij nooit een andere buur gekend: Charles en Simone waren burens waar je enkel maar van kan dromen: nooit een woord te hoog of te laag, altijd bereid om je met raad en daad bij te staan. ‘Doe maar!’ was zijn devies. Een groot stuk van ons leven liep parallel met dat van hen. De uren die we met elkaar hebben gebabbeld zijn niet te tellen: in de tuin (over het muurtje); aan de voordeur.

Charles, een Koolkerkenaar in hart en nieren, had altijd een verhaal klaar waar wij en de overburen ons vaak een breuk bij lachten. Hoe hij

een haas ving met de blote hand. ‘Ik heb veel hazen gevangen maar mij hebben ze nooit kunnen vangen’, zei hij vaak.

Hoe hij en ‘Slyper’ (zijn in 2000 overleden vriend uit de Smallestraat) vogels gingen vangen of op paling visten. Telkens weer zag je hen in je verbeelding door de ‘bilken’ crossen met heel hun installatie op hun rug. De boswachter die het naleven op de wet controleerde, liep altijd achter de feiten aan en gaf het op de duur maar op.

Hij bleef altijd net zo lang praten tot wij plots vanop het terras: ‘Karel!’ hoorden roepen. Hét sein om het verhaal af te ronden en gezwind én voor de goede vrede naar binnen te trekken...

Charles had in zijn tuin een pracht van een kersenboom. De hele buurt voorzag hij gratis van rode kersen. Die boom symboliseerde eigenlijk zijn leven: in de eerste jaren dat wij naast hen woonden hing er een windmolentje in de boom en had hij een slagnet klaar.

De vogels konden letterlijk fluiten naar de sappige kersen of moesten er soms een (te) hoge prijs voor betalen. Af en toe hoorde je namelijk een schot van zijn loodjesgeweer en viel er vaak een merel naar beneden.

‘De kersen zijn rijp’, meldde Julien Van Dycke (de achterbuur die net als Firmin in 2000 overleed) wan-

neer een gemist schot op de pannenen van zijn huis afketste. Uiteraard vonden we dit niet zo leuk maar hoe maakte je de merels wijs dat de kersenboom taboe was in die periode van het jaar.

Later verdween het wapen voorgoed: er kwam een net boven de boom en van tijd tot tijd ging de achterdeur open en kwam hij tot op het terras om er in zijn handen te klappen waarna de vogels alle kanten uitstoven. Altijd had er wel een-tje pech die in het net bleef haperen en zonder afscheid te kunnen nemen van zijn geliefden dit aardse dal diende te verlaten. Maar ook deze fase ging voorbij.

Naarmate hij ouder werd, liet hij de merels ook maar voor wat ze waren: er waren kersen zat. Het net verdween maar het applaus bleef. Geen vogel hoefde nog voor zijn leven te vrezen. De laatste jaren verdween alle protectionisme en mocht wat hem betreft de hele boom worden kaal gepikt. Aan de onderste takken kwamen ze toch niet en daar hingen voldoende kersen aan voor hem en Simone.

Charles was een volkswens. Op zondag zag je hem voor het raam van de Ketel een kaartje leggen met de vrienden. Als je zo oud mag worden als Charles is één van de onoverkomelijke nadelen dat je meer en meer van die vrienden verliest. Het is niet anders. Ook daar had hij het soms moeilijk mee. In de keu-

ken hangt nog steeds een foto van Charles en Firmin, de vriend die hij nooit kon vergeten.

Wij hebben gouden jaren meege-maakt. Als ik de bbq aanstak (wanneer de was niet uithing!) en de rook kwam zijn richting uit, liep het water al uit zijn mond. Ik voorzag altijd wat extra om over de muur aan Charles te geven: sproutjes, ribbetjes, een braadworst... In de tuin liet hij het zich smaken. ’s Avonds zette hij het bordje netjes afgewassen terug op het muurtje.

Wanneer Simone ziek werd en er spoken in haar hoofd rondwaarden, had hij het heel moeilijk. Hij kon maar niet begrijpen waarom de vrouw waarmee hij praktisch zijn hele leven had gedeeld hem niet meer herkende.

Vanuit de slaapkamer waren wij getuige van een pijnlijke discussie. Zij, dat ze deze man die bij haar wilde slapen, niet eens kende en hij, die volhield dat hij met haar was getrouwd. Dat was ook voor ons pijnlijker om te horen omdat wij dit fenomeen herkenden bij onze moeder: in de laatste periode van je leven je eigen nageslacht niet meer herkennen. Een enorme belasting voor wie wel nog over zijn geheugen beschikt.

Charles, die in onze tuin prei, seller, wortelen en aardappelen teelde, is er nu niet meer. Wanneer hij alleen woonde, keek ik elke morgen

vanuit onze badkamer naar de badkamer aan de andere kant. Wanneer ik licht zag branden en hij was zich aan het wassen of scheren, was ik gerustgesteld: alles was nog in orde.

De laatste maanden keek ik nog elke morgen hoewel hij er niet meer was: een oude gewoonte waar ik maar niet vanaf geraak... Hij was opgenomen in de kliniek; overwon Covid, mocht naar huis maar dat laatste zat er niet meer in na een kortsluiting in zijn hersenen.

In zijn laatste weken wanneer iedereen beseftte dat een spandoek aan de voorgevel met ‘Welkom thuis’ er niet meer inzate begon ook hij te twifelen aan wie nu eigenlijk wie was.

In één zaak heeft hij zich echter nooit vergist: wie bij de Club speelde en wie van de Cercle was. Hij had een donkerblauw-zwart hart. Zich hierin vergissen was totaal onmogelijk!

Hij is oud mogen worden, had een mooi leven en aan alles komt ooit een eind maar dat maakt het gemis er niet minder op! Voor de buurt had hij wel 100 mogen worden.

Een zalige buurman en daar wil iedereen voor tekenen.

Rudy